

[Jensen-Stevns.]

første, at vi mener, at Kirkeministeren bør bestræbe sig for at opretholde den ældgamle Praksis at offentlige Bidrag til nye Kirker og deslige tages af almindelige Statsmidler. For det andet, at vi mener, at de gamle folkekirkelige Midler nu er i den Grad beskaaret og beklippet, at man kun med Uro kan se paa, at de yderligere angribes. Endvidere, at vi mener, at den almindelige Kirkeligning nu har naaet en saadan Højde, at en Forøgelse af den vil kunne være til Skade for Folkekirken.

Til disse Betragtninger vil jeg gerne have Lov at føje den Bemærkning, at jeg egentlig tror, at den højtærede Minister har Forstaaelsen af disse Betragtningers Værdi. Det vilde derfor ogsaa være meget at ønske, at der ved yderligere Overvejelser af denne Sag kunde opnaas fuld Enighed med den højtærede Minister om disse Forhold.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag til Lov om Tillægsbevilling har jeg allerede een Gang fremhævet, at det ikke giver Anledning til nogen Klage paa dette Omraade, og Spørgsmaalet om Thyborøn Kirke, som i et givet Øjeblik spillede en vis Rolle i det andet høje Ting, er jo ogsaa blevet tilfredsstillende ordnet. Jeg skal derfor slutte med at udtale Haabet om, at den højtærede Minister maa have samme Held med de følgende Tillægsbevillingslove, som han har haft med dette Forslag, og skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse uforandret.

C. F. Sørensen: Mit Parti kan give sin Tilslutning til det af den højtærede Finansminister fremlagte Forslag til Lov om Tillægsbevilling, og jeg skal paa Partiets Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Døcker: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede her i Dag, skal jeg som Medlem af Finansudvalget tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger.

Mit Parti kan stemme for Tillægsbevillingsloven i den Skikkelse, den har nu. Jeg vil kun pege paa, at de Udtalelser, som det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) fremsatte, kan jeg og mit Parti slutte os til. Allerede ved Tillægsbevillingslovens Behandling i Fjor gjorde jeg opmærksom paa dette Forhold, og Emnet er jo nu blevet yderligere uddybet af den ærede Ordfører for Venstre. Jeg kan altsaa slutte mig til disse Bemærkninger og skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal bidrage til, at Tillægsbevillingslovforslagets Gang gennem dette høje Ting bliver saa let, som den plejer at være. Jeg anbefaler Forslaget til Vedtagelse.

Rytter: Jeg vil gerne tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Jeg ser i Bladene, at den højtærede Justitsminister har udtalt, at den Nævningeafgørelse, der for nylig er faldet, vilde være kommet til at se anderledes ud, hvis det Forslag, som den højtærede Minister i sin Tid forelagde her i Landstinget, eller det Forslag, som nu ligger her i Tinget, var blevet gennemført. Nu er det vanskeligt at vide, hvad Ministeren har sagt i Folketinget, idet Fortrykket ikke foreligger, men Ministeren har altsaa fundet Anledning til paa Grund af den kedelige Nævningeafgørelse, der er faldet, at udtale: Jeg, Justitsministeren, er uden Ansvar her, det er udelukkende Landstingets Skyld. Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Justitsminister, som selvfølgelig har været ked af en saadan Afgørelse, havde tiet stille dermed og i Stedet havde sagt: Lad os se at komme bort fra de Bestemmelser, som medfører, at den Slags Sager kommer for Nævninger. Naar Ministeren imidlertid fralægger sig Ansvaret, bliver jeg tvunget til her i Rigsdagen, ikke i et Interview, at gøre Rede for denne Sags Udvikling.

Dette Spørgsmaal har været fremme ved to Loves Behandling, nemlig Straffeloven og Retsplejeloven. I Straffelovsudvalget her i Landstinget var Situationen den, at vi fra vor Side søgte at faa saa milde Straffe som vel muligt for disse Forhold, netop for at undgaa, at saadanne Sager kom under Nævningebehandling. Derfor gik vi, uagtet det Forslag, der i sin Tid var udarbejdet af Justitsminister Steincke, fastsatte store Straffe, med til mildere Straffe, saaledes at Straffen i Henhold til §§ 238 og 242 blev sat ned til 8 Aar og yderligere, ved Ministerens Foranstaltning, i det ene Tilfælde til 4 Aar. Vor Tanke dermed var, at naar Straffene var saa milde, vilde man kunne undgaa Nævningebehandling i disse Tilfælde. Vi talte med den højtærede Justitsminister om det i Udvalget, og Ministeren var ikke utilbøjelig til at gaa ind paa denne Tankegang.

Med dette i frisk Erindring foreslog den højtærede Justitsminister, da Retsplejeloven fremkom i 1930, at Nævninger kun skulde anvendes i Sager, hvor Straffen var fra 10 Aar og opefter, altsaa i fuld Over-